There are no translations available.

KAZACHSTÁN

Rychlíkem z Kazachstánu a severního Ruska -

Průlomový den naší cesty nastal na konci pobytu v Biškeku, kdy jsme odevzdali klíčky od Šuplíčku Sergejovi a taxíkem jsme odjeli do Almaty.

Večer, za podzimního deštíku, jsme vystoupili s těžkými sumkami (Tom 35kg a Peťa 22kg) na kraji města a batožinu jsme odtáhli do nejbližší gastinice levného, zavšiveného stylu. V Almatě jsme nakonec strávili celý týden, kdy jsme se opět pokusili získat čínská víza, tentokrát přes úplatek od vrátného samotné ambasády. Lenošivé městské dny jsme trávili v novém hotelu na Zelném trhu (v rámci úsporného režimu v jednolůžkovém pokoji). Navštívili jsme městské lázně ruského stylu s horkou baňou a voňavými větvičkami, hodovali jsme po restauracích a soukali do sebe nudle a kazašské sushi z bazaru před okny pokoje. Po týdnu, kdy už jsme měli zakoupené jízdenky na vlak do Novosibirsku, se konzul čínské ambasády rozhodl, že se vůbec nedostaví do svého úřadu, ač jsme měli objednaný termínna pohovor. Usoudili jsme, že Číňan je blbec, a i přes veškeré čekání jsme se rozhodli na vlak nastoupit a pokusit se víza vyřídit na poslední pokus v Ulaanbaataru.

Vlak byl z našeho pohledu luxusní (postel a WC :]...), leč úplně narvaný. A to nejen lidmi, ale zejména krabicemi, igelitkami a pytlemi neidentifikovatelných tvarů. Od Biškeku přes Kazachstán převáželi organizované skupinky pašeráků čínské zimní zboží do Ruska. Kde bylo volné místečko, tam už se kdejaký pytlík schoval. „Kolikátku máš nohu? Šup ti pod postel čtvery kopačky". Hlavní pašerák zaplatí vlakvedoucímu, ti potom společně celníkovi a kabáty, botičky, kabelky, džíny a bundy na věšácích, pod peřinou, pod jablky paní z vesnice, nikdo nevidí. Jen se nesmí celníkovi zaplatit málo, protože to by si potom chtěl přijít ještě na nějaký ten peníz za pokuty, a to se potom na hranicích stojí tak dlouho, dokud se peníze nedosypou. My jsme na takový okamžik čekali 4 hodiny a když se celník nasytil, do Novosibirsku jsme nakonec dojeli po 40 hodinách, v brzkých ranních hodinách.

Jaképak překvapení na nás v hlavním městě Sibiře čekalo - 5C s Mrazíkem. Zakoupili jsme rukavice z velblouda a skočili jsme se ohřát na kopec hranolek a velké kafe do KFC. Jaké to příjemné město :]. Odpoledne se udělalo krásné podzimní, trošku mrazivé počasí, a město jsme

si prohlédli tak akorát, abychom ještě na nádraží stihli čínskou masážní sprchu a šup do dalšího vlaku směrem k mongolským hranicích, do Biisku.

V Biisku nás hned na vlakovém stupátku odchytl taxikář, který nás (po dlouhém smlouvání) odvezl do města Gornoaltajsk, kde už jsme jako poslední rychle naskakovali do nacpané maršrůtky, do končin poslední vesnice severního Ruska. Když nepočítám nepohodlí samotného minibusu, cesta byla krásná. Ruské vesnice s dřevěnými domečky ve zlatavých kopečkách podzimních lesů, říčky a mohutné řeky, a když se člověk zastavil (my bohužel jen na čůrání), krásné jiskřivé podzimní ticho. Čím více jsme se vzdalovali městům, tím byla krajina krásnější a vesnice chudší a opuštěnější. Všude Marfušky a Ivánci s těžkým životem. Poslední vesnice před hranicemi byl opravdový zapadákov, shluk dřevených domků na černé prašné planině pod zasněženými kopci Altaje - a s velkou drahotou! Protože jsme na mongolské hranice dorazili v sobotu ve čtyři hodiny odpoledne, kdy v šest večer hranici zavírají a v neděli Mongol nepracuje, rozhodli jsme se využít poslední ruské nabídky a posledních 50km jsme se na hranice nechali dovézt taxíkem. Nad poloprázdnou peněženkou jsme potom zaplakali, ale to už jsme se hrnuli k vykukujícímu pohraničníkovi.

MONGOLSKO

19.9. 2009 Rusko - Mongolské hranice

Byla zima jako v Rusku, nasazovali jsme čepici a rukavice a domlouvali s pohraničníkem možnost nechat se převézt přes hranice jakýmkoliv autem, protože pěšky hranici přejít

nelze. Naštěstí poslední mongolští obchodníci se zeleninou kývli na nabídku 500 rublů (zdejší běžná cena) a že nás odvezou až do prvního města, Bajan-Olgii, cca 3 hodiny jízdy. Zvesela jsme nasedli do přecpaného auta a už během půl hodinky jen přes hraniční pásmo jsme si říkali, jestli to v této poloze další tři hodiny vydržíme. Na mongolské straně nás této otázky ovšem řidič rychle zbavil, bo prohlásil, že do Olgii nás rozhodně nevezme a ať navalíme 500 rublů. Přituhlo, byl sníh a led, začalo se smrákat a za hranicemi nás čekala jen tma a vlci. Padla

na nás hrůza a vztek. Naštěstí jsme přemluvili řidiče kamionu, který jako opravdu poslední překračoval hranice, a do Olgii nás odvezl. Předcházelo tomu však vzteklé dohadování s Mongolem, ruské nadávky z jeho strany na naší osobu a agresivní přetahování se o batohy. Protože jsme pochopili, že jakmile Mongolovi peníze nezaplatíme, bratři pohraničníci nás nepustí za bránu, 500 rublů jsme vysolili.

Jakmile jsme nasedli do temné a vyhřáté kabiny kamionu, ruply Žížale nervy a další hodinku potichu plakala do polštáře. Čeká nás v Mongolsku zima a příšerní Mongolové? Nemáme to otočit a jet rovnou do rudé Číny na dobrou kachnu a oříšky? ....To už nás ale teplo vozu pomalu ukolébalo, Žížala usnula a o půlnoci jsme vystoupili na okraji temného města Bajan-Olgii. Žádné osvětlení, žádné ulice, jen tma a obrysy kozích chlívků. Do centra tou dobou žádné auto nejelo, přijali jsme tedy pozvání do motelu řidičů kamionu. „Náš" řidič do hliněného chlívku ani nešel a ustlal si rovnou v kabině. My ostražitě vstoupili do malých nízkých dvířek, kde na nás zvesela volal Jura a už nám naléval vodku. U kulatého stolku jsme nakonec přijali čaj, hrušku, bonbóny, sýr a klobásu a v pozdějších hodinách, kdy chlapci do sebe klopili jednoho stachana za druhým, i medovinu pro uvolnění. Žížala, s nervama ještě na hranicích, vytáhla i poslední slivovici. Naštěstí chlapcům zavřeli poslední obchod s lihovinami, takže kdo neodpadl zmožen - a oděn - do postele, dostál za pomalého střízlivění u dohořívajících kamen do pozdního rána. Nakonec jsme si i dobře popovídali, jazyky se rozvázaly a všemu jsme si rozuměli :]. Do železné postele jsme zapadli ve tři ráno. .... Od pěti hodin na cestě s ukončením ruské pitky, to byl opravdu velmi náročný den!....

20.9. 2009 Bajan - Olgii

Ráno jsme, za pomoci ruského ředitele mongolské konzervárny, který nám mimochodem včerejší odvoz a přespání pomohl zorganizovat, v centru našli hotel (Bastau - nesvítí

světlo, netopí a neteče teplá voda) a těšili jsme se, jak si odpočineme. Abychom ten den uspokojili i žaludek, a potěšili svou duši alespoň teplem do žaludku, vydali jsme se na bazar. Tam jsme u směnárníka zahlédli Mongola, kterak si mění naše ruble ze včerejšího večera a už jsme na něj chtěli skočit s nožíkem rybkou!

Tu se před námi ale objevil veselý muž, který se s námi dal do řeči (jako jeden z mála mluvil rusky) a doporučil nám přítele, který má auto a se kterým bychom se mohli vydat na náš plánovaný výlet. Za řidičem jsme na bazaru hned zašli, dohodli první cenu a na obědě jsme si říkali, že Mongolsko se od této chvíle snad začne vyvíjet lepším směrem. Na bazaru jsme potom zjistili cenu konkurence, Amana jsme při druhém vyjednávání o ceně dostali na místní minimum, a začali se těšit na zítřek. Odpoledne jsme v rámci příprav zjistili info o potřebném permitu do národního parku a na bazaru se na nás nalípla Irena, žena to z Německa, která by se s námi na výlet ráda svezla. Pro ušetření dolarů a pro možnost anglické konverzace (učitelka angličtiny), jsme se rozhodli, že Ajrýýýn vezmeme do přírody sebou.

21.9. 2009 Tsenger, cesta do n.p. Tavan Bogd

Ráno je chladno, mrazivo, ale jakmile vyjde sluníčko, všechno se začne třpytit a teploty můžou dosáhnout okolo 15C. Naše výletnická partička s novým zmateným členem Irenou,

se vydává do Tavan Bogd. Kupujeme proviant na pět dní, Aman odstranil sedačky v autě, abychom se mohli v noci vyspat, obstarává velký hrnec a vařič („vařič jsem nesehnal, ale mám letlampu") a vyrážíme z města. Hned za centrem, kdy jsme projeli jediným semaforem ve městě, končí asfalt a potom už tři hodiny drncáme UAZem 452 po prašné cestě mongolskou pouští do města Tsenger, vstupní bránou do parku. Tsenger je město divokého východu. Koně přivázaní u saloonu, levné guanzy, rychlí motocykloví oři a prach za uhánějícími kopyty kobyl. V levné místní jídelně si dáváme studené nudle s beranem, naučeným hmatem vybíráme všechno smrduté maso a posíleni se vydáváme dál. U samotné brány do parku od nás mladá slečna vybírá 3000 tugriků za vstupné a potom už se jenom kocháme krásným údolím lemujícím podzimními modříny okolo chladné řeky. Krajina je šedá, ale modravé nebe a žluté stromy dodávají všemu nádech zlata.

Odpoledne tábořímе u řeky blízko jurty, připravujeme si dřevo na oheň a ingredience k večeři. Irena se projevuje jako muž neandrtálský, libuje si v tahání těžkých kamenů a staví neuvěřitelné ohniště. Pochopili jsme, že výlet si Žížala užije se dvěma muži, a tak jakožto jediná žena výpravy připravuje pokrm. Čínské nudle s rajčaty, osmažené s vajíčkem. Navečer se vrací muž jurťák domů i se stádem koz a drzým způsobem si žádá dolary. Humor a následná ignorace ho však jen povzbuzuje do agresivity a tak se začínáme dohadovat, za co bychom mu měli dolary vyplatit. Když se diskuze začíná obírat hrubým směrem, popadne Žížalu nerv nastartovaný na

všechny mongolské muže podnícený vstupem přes hranice, a ostrým hlasem žádá Amana, aby „pánovi domu" vysvětlil, že žádné dolary od nás nedostane!" Aman vykouzlil kouzelné mongolské slůvko, pán jurty jakoby mávnutím proutku otočil ve své náladě a už nás zval do jurty na čaj. Žížala, rozzuřena místní chátrou řekla, že na čaj nejde, a tak se Knoflík vypravil na pánskou jízdu do jurty sám. Holky „poklábosily" u ohně, popily čaj, a to už se Knoflík vrací a společně diskutujeme nad nevyzpytatelností vzniklé situace. Z jurty, kde Aman přespává, se potom do pozdní noci ozývá radostný smích. My se snažíme poskládat v autě a nezmrznout.

22.9. 2009 n.p. Tavan Bogd, jezero Hurgan nuur, Hoton nuur, rodina Kavitaj

Na obloze se honí mraky, jsou černé a šedivé, a místy vykukuje modrá obloha. Vše je magické a tajemné, jako jezero Hurgan nuur. Je tmavé jako černé zrcadlo a kolem krku má

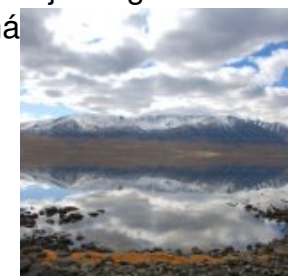

oranžový límeček. V jeho černé vodě se odráží vrcholky bílého Altaje. Působí starým, moudrým, strašidelným dojmem.

Jezero Hoton nuur je naopak bílé jako svatební krajka, na břehu světlých písečných pláží rostou modříny bizarních tvarů a jezero působí hravým dojmem. Na hladině plují labutě, u pěnivého břehu se koupe červený koberec a kdyby nebyla zima jako v řiti, člověk by si řekl, že takhle nějak to vypadá na koupačce v ráji.

My se vydáváme kamenitou cestou, brodíme se řekami, zdoláváme výmoly až na konec tohoto jezera, kde se těšíme na požitek z horkých přírodních pramenů. Cestou však potkáváme místní postarší cestovatele v džípu, kteří nás ale od cesty zrazují, že cesta samotná je dost rozbitá a u pramenů není ani človíčka, kde bychom se mohli ubytovat. Pouze opuštěný jurtový kemp, kam se nám vůbec nechce a Amanovi se nelíbí představa vlastní jízdy. Irena tedy ustupuje názoru většině, a vydáváme se zpět k jezeru Hoton nuur.
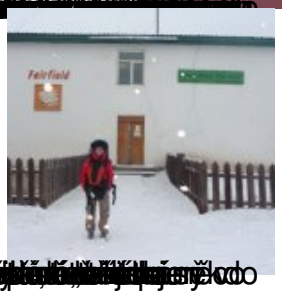
Tam, u břehu pod modříny, se jdeme seznámit do jurty s poptáním se, zda bychom se v jejich blízkosti mohli utábořit a přespat. Početná mladá rodina je velmi veselá a naší